

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2013 m. birželio 4 d.*

„Laisvas asmenų judėjimas — Direktyva 2004/38/EB — Sprendimas, kuriuo dėl visuomenės saugumo priežasčių Europos Sąjungos piliečiui draudžiama atvykti į valstybės narės teritoriją — Šios direktyvos 30 straipsnio 2 dalis — Pareiga informuoti atitinkamą pilietį apie šio sprendimo motyvus — Valstybės saugumui prieštaraujantis atskleidimas — Pagrindinė teisė į veiksmingą teisminę gynybą“

Byloje C-300/11

dėl *Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)* (Jungtinė Karalystė) 2011 m. gegužės 19 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2011 m. birželio 17 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

ZZ

prieš

Secretary of State for the Home Department

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, pirmininko pavaduotojas K. Lenaerts, kolegijų pirmininkai A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta, T. von Danwitz (pranešėjas), G. Arestis, M. Berger ir E. Jarašiūnas, teisėjai E. Juhász, J.-C. Bonichot, M. Safjan, D. Šváby ir A. Prechal,

generalinis advokatas Y. Bot,

posėdžio sekretorė L. Hewlett, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2012 m. birželio 19 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- ZZ, atstovaujamo baristerių QC H. Southey ir S. Cox, įgaliotų solisitoriaus R. Singh,
- Jungtinės Karalystės vyriausybės, atstovaujamos S. Behzadi-Spencer, padedamos baristerio T. Eicke,
- Čekijos vyriausybės, atstovaujamos D. Hadroušek,
- Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos G. de Bergues ir B. Beaupère-Manokha,
- Italijos vyriausybės, atstovaujamos G. Palmieri, padedamos *avvocato dello Stato* G. Palatiello,

* Proceso kalba: anglų.

— Slovakijos vyriausybės, atstovaujamos B. Ricziová,
— Europos Komisijos, atstovaujamos C. Tufvesson ir M. Wilderspin,
— ELPA priežiūros institucijos, atstovaujamos X. Lewis, G. Mathisen ir F. Cloarec,
susipažinęs su 2012 m. rugsėjo 12 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,
priima šį

Sprendimą

1. Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/38/EB dėl Sąjungos piliečių ir jų šeimos narių teisės laisvai judėti ir gyventi valstybių narių teritorijoje, iš dalies keičiančios Reglamentą (EEB) Nr. 1612/68 ir panaikinančios Direktyvas 64/221/EEB, 68/360/EEB, 72/194/EEB, 73/148/EEB, 75/34/EEB, 75/35/EEB, 90/364/EEB, 90/365/EEB ir 93/96/EEB (OL L 158, p. 77; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 5 t., p. 46 ir klaidų ištaisymas OL L 274, 2009, p. 47), 30 straipsnio 2 dalies, atsižvelgiant pirmiausia į Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 47 straipsnį, aiškinimu.
2. Šis prašymas pateiktas nagrinėjant ZZ ir *Secretary of State for the Home Department* (toliau – *Secretary of State*) ginčą dėl pastarojo sprendimo dėl visuomenės saugumo priežasčių uždrausti ZZ atvykti į Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės teritoriją.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3. Direktyvos 2004/38 VI skyriuje įtvirtintos nuostatos, susijusios su valstybių narių galimybe apriboti teisę įvažiuoti į šalį ir teisę gyventi joje dėl viešosios tvarkos, visuomenės saugumo ir sveikatos apsaugos priežasčių.
4. Šios direktyvos 27 straipsnio 1 dalyje nurodyta:
„Laikydamosi šio skyriaus nuostatų valstybės narės gali apriboti Sąjungos piliečių ir jų šeimos narių, neatsižvelgiant į pilietybę, judėjimo ir gyvenimo šalyje laisvę dėl valstybinės politikos [viešosios tvarkos], visuomenės saugumo ar sveikatos apsaugos priežasčių. Tokie sumetimai negali būti grindžiami ekonominiais tikslais.“
5. Tos pačios direktyvos 30 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatyta:
„1. Atitinkami asmenys apie pagal 27 straipsnio 1 dalį priimtus sprendimus informuojami raštu taip, kad gerai suvoktų jų turinį ir pasekmes jiems.
2. Atitinkami asmenys tiksliai ir išsamiai informuojami apie valstybinės politikos [viešosios tvarkos], visuomenės saugumo ar sveikatos apsaugos priežastis, kuriomis buvo grindžiamas sprendimas jų atžvilgiu, nebent tai prieštarautų valstybės saugumui.“

6. Direktyvos 2004/38 31 straipsnio 1 ir 3 dalys suformuluotos taip:

„1. Atitinkami asmenys turi teisę pasinaudoti teisminėmis ir, kai taikytina, administracinėmis atsiteisimo procedūromis [administracinėmis procedūromis] valstybėje narėje apeliuoti arba siekti peržiūrėti [siekdami apskūsti arba prašydami peržiūrėti] bet koki prieš juos dėl valstybinės politikos [viešosios tvarkos], visuomenės saugumo ar sveikatos apsaugos priežasčių priimtą sprendimą.

<...>3. Atsiteisimo [apskundimo] procedūra turi leisti išnagrinėti sprendimo teisėtumą ir faktus bei aplinkybes, kuriais buvo grindžiama siūloma priemonė. Ji turi užtikrinti, kad sprendimas nebūtų neproporcingas, ypač atsižvelgiant į 28 straipsnyje nustatytus reikalavimus.

Jungtinės Karalystės teisė

Leidimas ir draudimas atvykti į Jungtinės Karalystės teritoriją

7. Direktyva 2004/38 buvo perkelta į Jungtinės Karalystės teisę 2006 m. Imigracijos (Europos ekonominėje erdvėje) nuostatais (*Immigration (European Economic Area) Regulations 2006*, toliau – 2006 m. Imigracijos nuostatai). Šių nuostatų 2 straipsnyje nurodyta:

„1. Šiuose nuostatuose:

<...>

„EEE [Europos ekonominės erdvės] sprendimas“ – pagal šiuos nuostatus priimtas sprendimas, susijęs:

a) su asmens teise atvykti į Jungtinę Karalystę;

<...>“

8. Pagal Imigracijos nuostatų 11 straipsnio 1 ir 5 dalis:

„1. EEE piliečiui turi būti leista atvykti į Jungtinės Karalystės teritoriją, jei atvykdamas jis pateikia galiojančią tapatybės kortelę arba galiojantį pasą, išduotą EEE valstybės.

<...>

5. Tačiau taikant šį straipsnį neturi būti pažeista 19 straipsnio 1 dalis <...>.“

9. Šių nuostatų 19 straipsnio „Draudimas atvykti į Jungtinės Karalystės teritoriją ir išsiuntimas iš jos“ 1 dalyje nustatyta:

„Pagal 11 straipsnį asmeniui neleidžiama atvykti į Jungtinės Karalystės teritoriją, jei draudimas atvykti pagal 21 straipsnį yra pateisinamas dėl viešosios tvarkos, visuomenės saugumo arba visuomenės sveikatos apsaugos priežasčių.“

10. Minėtų nuostatų 25 straipsnyje numatyta:

„1. Šioje dalyje:

<...>

„Komisija“ – 1997 m. Specialiosios skundų imigracijos srityje komisijos įstatyme (*Special Immigration Appeals Commission Act 1997*) nurodyta komisija (toliau – SIAC);

<...>“

11. Imigracijos nuostatų 28 straipsnyje nurodyta:

„1. EEE sprendimas gali būti apskūstas [SIAC] tais atvejais, kai taikytina 2 arba 4 dalis.

<...>

4. Ši dalis taikytina, jei *Secretary of State* patvirtina, kad EEE sprendimas visas arba iš dalies buvo priimtas remiantis informacija, kuri, jo nuomone, neturi būti paviešinta:

a) dėl su nacionaliniu saugumu susijusių motyvų;

<...>

8. 1997 m. Specialiosios skundų imigracijos srityje komisijos įstatymas [*Special Immigration Appeals Commission Act 1997*; toliau – SIAC įstatymas] taikytinas skundams, kurie pateikiami [SIAC] remiantis šiais nuostatais, taip pat jis taikytinas skundams, pateiktiems pagal minėto įstatymo 2 straipsnį, jei taikytina šio straipsnio 2 dalis (skundas dėl sprendimo imigracijos srityje), išskyrus šios dalies i punktą.“

Skundai dėl sprendimo uždrausti atvykti į šalį taikytinos taisyklės

12. Pagal SIAC įstatymo 1 straipsnio 3 dalį SIAC yra bendrosios kompetencijos aukštesnės grandies teismas.

13. Šio įstatymo 5 straipsnio 1, 3 ir 6 dalyse numatyta:

„1. *Lord Chancellor* gali patvirtinti taisykles <...>

<...>

3. Pagal šiame straipsnyje nurodytas taisykles gali būti, be kita ko:

a) numatyta, kad procesas [SIAC] gali vykti neinformuojant ieškovo apie visus skundžiamo sprendimo motyvų aspektus;

<...>

6. Patvirtindamas šiame straipsnyje numatytas taisykles *Lord Chancellor* ypač atsižvelgia į:

a) būtinybę užtikrinti tinkamą skundžiamų sprendimų kontrolę ir

b) būtinybę informacijos neatskleisti bendrajam interesui prieštaraujančiu būdu.“

14. SIAC įstatymo 6 straipsnyje numatyta skirti specialiuosius advokatus. Šiuo atžvilgiu šio straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad *Attorney General* gali skirti asmenį, įgaliotą bylinėtis *High Court of Justice (England & Wales)*, tam, kad bet kuriame procese, kuris vyksta SIAC ir kuriame ieškovas ir visi jo teisėti atstovai nedalyvauja, būtų atstovaujama ieškovo interesams. Šio straipsnio 4 dalyje, be kita to, numatyta, kad šis asmuo „nėra atsakingas asmeniui, kurio interesams atstovauti yra įgaliotas“.

15. 2003 m. Specialiosios skundų imigracijos srityje komisijos (procedūros) taisyklių (*Special Immigration Appeals Commission (Procedure) Rules 2003*; toliau – SIAC procedūros taisyklės) 4 straipsnio 1 ir 3 dalyse nustatyta:

„1. Vykdydama savo užduotis [SIAC] užtikrina, kad informacija nebūtų atskleista nacionalinio saugumo interesams prieštaraujančiu būdu <...>.

3. Nepažeisdama 1 ir 2 dalių [SIAC] turi įsitikinti, kad jos turima informacija yra pakankama sprendimui byloje priimti.“

16. Šių taisyklių 10 straipsnyje numatyta:

„1. Jei *Secretary of State* nesutinka su skundu, jis turi [SIAC] pateikti:

- a) pareiškimą ir jame nurodyti įrodymus, kuriais grindžia savo nepritarimą skundui; ir
- b) visus jam žinomus kaltę paneigiančius įrodymus.

2. Jei *Secretary of State* neprieštarauja, kad pareiškimas būtų atskleistas ieškovui arba jo atstovui, jis turi pateikti jo nuorašą ieškovui tuo pačiu metu, kai pateikia jį [SIAC].

3. Jei *Secretary of State* prieštarauja tam, kad ieškovui arba jo atstovui būtų atskleistas pagal 1 dalį pateiktas pareiškimas, taikomi 37 ir 38 straipsniai.“

17. Dėl SIAC įstatymo 6 straipsnyje numatyto specialiojo advokato funkcijų SIAC procedūros taisyklių 35 straipsnyje įtvirtinta:

„Specialiojo advokato funkcijos – atstovauti ieškovo interesams:

- a) pateikiant pastabas [SIAC] per visus posėdžius, kuriuose ieškovas ir jo atstovai nedalyvauja;
- b) pateikiant įrodymus ir per šiuos posėdžius atliekant kryžminę liudytojų apklausą ir
- c) pateikiant [SIAC] rašytines pastabas.“

18. Kalbant apie ieškovo ir specialiojo advokato bendravimą, SIAC procedūros taisyklių 36 straipsnyje numatyta:

„1. Specialusis advokatas gali bendrauti su ieškovu arba jo atstovu bet kuriuo metu, kol *Secretary of State* jam nepateikė informacijos, dėl kurios atskleidimo ieškovui prieštaravo.

2. Kai *Secretary of State* pateikia specialiajam advokatui informacijos, kaip nurodyta 1 dalyje, specialusis advokatas negali kalbėtis su jokių asmeniu bet kuriuo klausimu, susijusiu su procesu, išskyrus 3 dalyje arba 6 dalies b punkte nurodytus atvejus arba laikydamasis [SIAC] nurodymų, duotų atsakant į pagal 4 dalį pateiktą prašymą.

3. Specialusis advokatas, be [SIAC] nurodymų, dėl proceso klausimų gali susisiekti su:

- a) [SIAC];
- b) *Secretary of State* arba bet kuriuo jo vardu veikiančiu asmeniu;
- c) kompetentingu teisėju arba bet kuriuo jo vardu veikiančiu asmeniu;

- d) bet kuriuo kitu asmeniu, išskyrus ieškovą arba jo atstovą, su kuriuo administraciniais tikslais būtina susisiekti dėl su proceso esme nesusijusių klausimų.
4. Specialusis advokatas gali prašyti [SIAC] nurodymų, kurie leistų jam bendrauti su ieškovu ar jo atstovu arba su bet kuriuo kitu asmeniu.
5. Kai advokatas prašo nurodymų pagal 4 dalį:
- a) [SIAC] turi pateikti šį prašymą *Secretary of State* ir
- b) *Secretary of State* turi per [SIAC] nustatytą terminą jai ir specialiajam advokatui pateikti visus prieštaravimus dėl prašomo bendravimo arba dėl formos, kaip siūloma tai padaryti.
6. 2 dalimi ieškovui nedraudžiama bendrauti su specialiuoju advokatu po to, *kai Secretary of State* šiam pateikė informacijos, kaip nurodyta 1 dalyje, bet:
- a) ieškovas gali bendrauti su specialiuoju advokatu tik raštu ir per teisėtą atstovą ir
- b) specialusis advokatas gali atsakyti ieškovui tik laikydamasis [SIAC] nurodymų; jei tokių nurodymų nėra, jis vis dėlto gali teisėtam ieškovo atstovui išsiųsti rašytinį gavimo patvirtinimą.“
19. SIAC procedūros taisyklių 37 straipsnyje pateikiama sąvokos „konfidenciali informacija“ apibrėžtis ir šiuo atžvilgiu jame nustatyta:
- „1. Šiame straipsnyje „konfidenciali informacija“ – tai:
- a) informacija, kuria *Secretary of State* ketina remtis bet kuriame procese [SIAC];
- b) informacija, kuri paneigia jo argumentus arba yra palanki ieškovui; arba
- <...>
- ir dėl kurios atskleidimo ieškovui arba jo atstovui jis prieštarauja.
2. *Secretary of State* negali remtis konfidencialia informacija, jei specialusis advokatas nebuvo paskirtas atstovauti ieškovo interesams.
3. Jei pagal 10 straipsnio 2 dalį arba 10A straipsnio 8 dalį *Secretary of State* turi pateikti ieškovui konfidencialią informaciją arba jis nori remtis šia informacija ir buvo paskirtas specialusis advokatas, *Secretary of State* [SIAC] ir specialiajam advokatui turi pateikti:
- a) konfidencialios informacijos nuorašą, jei to dar nepadarė;
- b) pareiškimą, kuriame nurodomos priežastys, dėl kurių prieštarauja, kad ji būtų atskleista; ir,
- c) jei tai įmanoma padaryti neatskleidžiant informacijos bendrajam interesui prieštaraujančiu būdu ir tiek, kiek tai įmanoma, – apibūdinti informaciją tokia forma, kokia gali būti pateikta ieškovui.
4. Tai darydamas *Secretary of State* kartu turi pateikti ieškovui informacijos apibūdinimą, kaip numatyta 3 dalies c punkte.

4A. Jei *Secretary of State* pateikia specialiajam advokatui konfidencialią informaciją, kurią performulavo dėl kitų priežasčių nei susijusiosios su profesine paslaptimi:

- a) jis turi pateikti [SIAC] neperformuluotą informaciją, paaiškinti pakeitimų priežastis ir
- b) [SIAC] turi pateikti *Secretary of State* nurodymą dėl punktų, kurie gali būti performuluoti.

5. *Secretary of State*, gavęs [SIAC] leidimą ar specialiojo advokato sutikimą, gali bet kuriuo metu pakeisti arba papildyti pagal šį straipsnį pateiktus dokumentus.“

20. Dėl *Secretary of State* prieštaravimų nagrinėjimo SIAC procedūros taisyklių 38 straipsnyje nustatyta:

„1. Kai *Secretary of State* pateikia prieštaravimą pagal 36 straipsnio 5 dalies b punktą arba 37 straipsnį, [SIAC], vadovaudamasi šiuo straipsniu, turi jį patvirtinti arba atmesti.

2. [SIAC] turi surengti posėdį, kad *Secretary of State* ir specialusis advokatas galėtų pateikti pastabas žodžiu <...>.

<...>

5. Pagal šį straipsnį surengti posėdžiai vyksta nedalyvaujant ieškovui ir jo atstovui.

6. [SIAC] gali patvirtinti *Secretary of State* prieštaravimą arba jį atmesti.

7. [SIAC] turi patvirtinti *Secretary of State* prieštaravimą, pateiktą pagal 37 straipsnį, jei mano, kad atitinkamos informacijos atskleidimas prieštarautų bendrajam interesui.

8. Jei [SIAC] patvirtina *Secretary of State* prieštaravimą, pateiktą pagal 37 straipsnį, ji turi:

- a) išnagrinėti, ar reikia nurodyti *Secretary of State* pateikti ieškovui konfidencialios informacijos santrauką; ir
- b) tvirtinti visas tokio pobūdžio santraukas, kad įsitikintų, jog jose nėra jokios informacijos ar kitų duomenų, kurių atskleidimas prieštarautų bendrajam interesui.

9. Jei [SIAC] atmeta *Secretary of State* prieštaravimą, pateiktą pagal 37 straipsnį, arba nurodo jam pateikti konfidencialios informacijos santrauką:

- a) *Secretary of State* neprivalo pateikti šios informacijos arba šios santraukos, bet
- b) jeigu jis to nepadaro, [SIAC] per posėdį, kuriame *Secretary of State* ir specialusis advokatas gali pateikti savo pastabas, gali:
 - i) jei mano, kad informacija ar kiti duomenys, kurių santrauka turėjo būti pateikta, galėtų prieštarauti *Secretary of State* argumentams arba būti palankūs ieškovui, nurodyti *Secretary of State* savo argumentuose nesiremti šiais punktais arba nusileisti ar imtis kitų priemonių pagal [SIAC] nurodymus;
 - arba
 - ii) visais kitais atvejais nurodyti *Secretary of State* procese nesiremti atitinkama informacija arba (prireikus) kitais duomenimis, kurių santrauka turėjo būti pateikta.“

21. Dėl SIAC sprendimo SIAC procedūros 47 straipsnio 2–4 dalyse nurodyta:

„2. [SIAC] turi raštu išdėstyti savo sprendimą ir jo motyvus.

3. Komisija turi per protingą terminą pateikti šalims dokumentą, kuriame yra jos sprendimas, ir, jei tai įmanoma padaryti, neatskleisti informacijos bendrajam interesui prieštaraujančiu būdu ir tiek, kiek tai įmanoma, jo motyvų.

4. Jei 3 dalyje nurodytame dokumente nepateikiami visi jos sprendimo motyvai, [SIAC] turi pateikti *Secretary of State* ir specialiajam advokatui atskirą dokumentą, kuriame šie motyvai nurodyti.“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

22. ZZ turi dvi Prancūzijos ir Alžyro pilietybes. Nuo 1990 m. jis yra susituokęs su Jungtinės Karalystės piliete, su kuria turi aštuonis vaikus nuo 9 iki 20 metų amžiaus. 1990–2005 m. ZZ teisėtai gyveno Jungtinėje Karalystėje. 2004 m. *Secretary of State* suteikė jam teisę nuolat gyventi šios valstybės narės teritorijoje.
23. Po to, kai 2005 m. rugpjūčio mėn. ZZ iš Jungtinės Karalystės išvyko į Alžyrą, *Secretary of State* nusprendė panaikinti jo teisę gyventi šalyje ir uždraudė atvykti į Jungtinės Karalystės teritoriją, motyvuodamas tuo, kad jo buvimas šalyje kelia grėsmę bendrajam interesui. Savo sprendime SIAC nurodė, kad ZZ neturi teisės apskūsti šio sprendimo dėl panaikinimo.
24. 2006 m. rugsėjo mėn. ZZ atvyko į Jungtinę Karalystę. Remdamasis Imigracijos nuostatų 19 straipsnio 1 dalimi, *Secretary of State* nusprendė neleisti jam atvykti į Jungtinės Karalystės teritoriją dėl visuomenės saugumo priežasčių (toliau – pagrindinėje byloje ginčijamas sprendimas neleisti atvykti į šalį). Priėmus šį sprendimą ZZ buvo išsiųstas į Alžyrą. Kai buvo pateiktas nagrinėjamas prašymas priimti prejudicinį sprendimą, jis gyveno Prancūzijoje.
25. ZZ pateikė skundą dėl pagrindinėje byloje ginčijamo sprendimo neleisti atvykti į šalį, kurį SIAC atmetė, motyvuodama tuo, kad šis sprendimas buvo pateisinamas dėl privalomųjų visuomenės saugumo priežasčių. SIAC ZZ atstovavo jo pasirinkti solicitorius ir baristeris (toliau – asmeniniai atstovai).
26. Vykstant skundo nagrinėjimo procedūrai *Secretary of State* prieštaravo, kad ieškovui būtų atskleista informacija, kuria remdamasis jis grindė savo nepritarimą skundui. Pagal SIAC taikomas procedūros taisykles ZZ interesams atstovauti buvo paskirti du specialieji advokatai. Jie su juo bendravo remdamiesi „viešais įrodymais“.
27. Paskui specialiesiems advokatams pateikta informacija, kuri nebuvo pateikta ZZ ir kuria buvo pagrįstas pagrindinėje byloje ginčijamas sprendimas neleisti atvykti į šalį. Nuo to momento jiems buvo uždrausta be SIAC leidimo prašyti ZZ arba jo asmeninių atstovų naujų nurodymų arba pateikti jiems informacijos. Laikydami šiuo apribojimų, specialieji advokatai ir toliau atstovavo ZZ interesams SIAC, kiek tai susiję su „konfidencialiais įrodymais“.
28. Tam, kad išnagrinėtų *Secretary of State* prieštaravimą dėl tam tikros informacijos atskleidimo ieškovui, SIAC surengė uždarą posėdį, kuriame ZZ ir jo asmeniniai atstovai nedalyvavo, bet dalyvavo specialieji advokatai. SIAC nustatė, kiek *Secretary of State* nurodytų „konfidencialių įrodymų“ atskleidimas ZZ prieštarautų bendrajam interesui.
29. Paskui vyko iš dalies viešas ir iš dalies uždaras posėdis dėl ZZ skundo. Uždaroje posėdžio dalyje ZZ ir jo asmeniniai atstovai nedalyvavo, bet dalyvavo specialieji advokatai, kurie ZZ vardu pateikė pastabas.

30. SIAC atmetė ZZ skundą ir priėmė vadinamąjį „viešą“ sprendimą ir vadinamąjį „konfidencialų“ sprendimą; pastarasis buvo įteiktas tik *Secretary of State* ir ZZ specialiesiems advokatams. Viešame sprendime SIAC, be kita ko, konstatavo, kad „nedaug bylos medžiagoje pateiktų įrodymų prieš [ZZ] buvo jam atskleista ir kad jie nebuvo susiję „su pagrindiniais klausimais“.
31. Be to, viešame sprendime nurodyta, kad SIAC įsitikino, jog 1995 ir 1996 metais ZZ dalyvavo Ginkluotosios islamo grupės tinklo veikloje ir teroristinėje veikloje. Kalbant apie prieš ZZ pateiktus daiktinius įrodymus, šiame sprendime buvo pažymėta, kad jam, kaip jis pats prisipažino, priklausantys ar priklausę daiktai 1995 m. buvo rasti Belgijoje patalpose, kurias nuomojosi žinomas ekstremistas ir kuriose, be kita ko, buvo rasta ginklų ir amunicijos. Dėl kitų *Secretary of State* nurodytų faktinių aplinkybių, pavyzdžiui, kelionių į Italiją ir Belgiją, bendravimo su tam tikrais asmenimis ir stambių pinigų sumų turėjimo, SIAC tam tikras ZZ pastabas ir jo pateiktus įrodymus pripažino įtikinamais ir svarbiais. Tačiau SIAC atmetė jo prieštaravimus dėl dalyvavimo nurodyto tinklo veikloje pirmiausia dėl konfidencialiame sprendime nurodytų priežasčių.
32. Savo viešame sprendime SIAC konstatavo, kad „dėl priežasčių, kurios paaiškintos tik konfidencialiame sprendime“, ji „įsitikino, jog asmeninis ZZ elgesys kelia tikrą ir pakankamai rimtą pavojų pagrindiniam visuomenės interesui, t. y. visuomenės saugumui, ir kad tai yra svarbiau nei ieškovo ir jo šeimos teisė Jungtinėje Karalystėje gyventi šeimos gyvenimą“.
33. ZZ apeliacine tvarka apskundė šį sprendimą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teisme, kuris jam leido tai padaryti. 2011 m. balandžio 19 d. apeliacinėje byloje priimtame sprendime, kuriuo pripažinta, kad būtina pateikti šį prašymą dėl prejudicinio sprendimo priėmimo, *Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)* konstatavo, kad SIAC sprendimuose, skaitomuose kartu, nurodytos faktinės aplinkybės ir motyvai, kuriais lengvai galima patvirtinti šią SIAC išvadą. Taigi šios komisijos sprendimas yra pakankamai motyvuotas. Vis dėlto *Court of Appeal* abejoja, ar SIAC turėjo teisę neatskleisti ZZ motyvų, kuriais grindžiamas pagrindinėje byloje ginčijamas sprendimas neleisti atvykti į šalį, esmės.
34. Tokiomis aplinkybėmis *Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar pagal Direktyvos 2004/38 30 straipsnio 2 dalyje įtvirtintą veiksmingos teisminės gynybos principą, aiškinamą atsižvelgiant į [SESV] 346 straipsnio 1 dalies a punktą, reikalaujama, kad skundą dėl sprendimo uždrausti Europos Sąjungos piliečiui atvykti į valstybės narės teritoriją dėl Direktyvos 2004/38 VI skyriuje nurodytų viešosios tvarkos ir visuomenės saugumo priežasčių nagrinėjanti teisminė institucija užtikrintų, kad šis Europos Sąjungos pilietis būtų informuotas apie motyvų, kuriais remiamasi prieš jį, esmę, neatsižvelgiant į tai, kad valstybės narės institucijos ir kompetentingas nacionalinis teismas, išnagrinėję visus prieš Europos Sąjungos pilietį surinktus įrodymus, kuriais remiasi valstybės narės institucijos, nusprendžia, kad motyvų esmės atskleidimas prieštarautų valstybės saugumo interesams?“

Dėl prejudicinio klausimo

Dėl priimtinumų

35. Italijos vyriausybė mano, kad prašymas priimti prejudicinį sprendimą nepriimtinas dėl dviejų priežasčių. Viena vertus, ZZ skundas dėl pagrindinėje byloje ginčijamo sprendimo neleisti atvykti į šalį prašyme priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teisme turėtų būti atmestas, nes šio sprendimo panaikinimas negali suteikti jam realios naudos, atsižvelgiant į tai, kad jis vis tiek negalės atvykti į Jungtinę Karalystę dėl 2005 m. rugpjūčio mėn. priimto sprendimo, kuris laikytinas galiojančiu. Tai reiškia, kad pateiktas klausimas neturės konkrečios svarbos pagrindinėje byloje, todėl yra nepriimtinas.

Kita vertus, iš ESS 4 straipsnio 2 dalies ir SESV 346 straipsnio 1 dalies a punkto matyti, jog valstybė išimtinai išlieka atsakinga už savo nacionalinį saugumą. Kadangi pateiktas klausimas susijęs su nacionaline teise reguliuojamu klausimu, jis nepatenka į Sąjungos kompetenciją.

36. Šiuo klausimu pirmiausia reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką vykstant SESV 267 straipsnyje numatytam procesui, grindžiamam aiškiu nacionalinių teismų ir Teisingumo Teismo kompetencijos atskyrimu, pagrindinėje byloje nagrinėjamų faktinių aplinkybių konstatavimas bei vertinimas ir nacionalinės teisės aiškinimas bei taikymas priklauso tik nacionalinio teismo kompetencijai. Taip pat tik byla nagrinėjantis nacionalinis teismas, atsakingas už sprendimo priėmimą, atsižvelgęs į konkrečios bylos aplinkybes, turi įvertinti Teisingumo Teismui pateikiamų klausimų reikalingumą ir svarbą. Todėl jei pateikti klausimai susiję su Sąjungos teisės išaiškinimu, Teisingumo Teismas iš principo turi priimti sprendimą (2012 m. spalio 25 d. Sprendimo *Rintisch*, C-553/11, 15 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).
37. Nacionalinio teismo pateiktą prašymą Teisingumo Teismas gali atsisakyti nagrinėti, tik jei yra akivaizdu, jog prašymas išaiškinti Sąjungos teisę visiškai nesusijęs su pagrindinės bylos faktais ar dalyku, kai problema hipotetinė arba kai Teisingumo Teismui nežinomos faktinės aplinkybės ar teisiniai pagrindai, būtini, kad galėtų naudingai atsakyti į jam pateiktus klausimus (2010 m. birželio 22 d. Sprendimo *Melki ir Abdeli*, C-188/10 ir C-189/10, Rink. p. I-5667, 27 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).
38. Tačiau reikia pripažinti, jog tai nėra šios bylos atvejis. Iš esmės, pirma, pateiktas klausimas susijęs su Direktyvos 2004/38 30 straipsnio 2 dalies, atsižvelgiant pirmiausia į Chartijos 47 straipsnį, aiškinimu. Antra, šis klausimas kilo nagrinėjant realią bylą dėl sprendimo neleisti atvykti į šalį, kurį *Secretary of State* priėmė ZZ atžvilgiu pagal šią direktyvą. Be to, nors valstybės narės turi imtis priemonių vidaus ir išorės saugumui užtikrinti, tik ta aplinkybė, kad sprendimas susijęs su nacionaliniu saugumu, nereiškia, jog Sąjungos teisė netaikoma (šiuo klausimu žr. 2009 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, C-387/05, Rink. p. I-11831, 45 punktą).
39. Todėl prašymas priimti prejudicinį sprendimą priimtinas.

Dėl esmės

40. Pateikdamas klausimą, nacionalinis teismas iš esmės nori sužinoti, ar Direktyvos 2004/38 30 straipsnio 2 dalis, atsižvelgiant pirmiausia į Chartijos 47 straipsnį, turi būti aiškinama taip, kad iš Europos Sąjungos piliečio skundą dėl sprendimo neleisti atvykti į šalį, priimto taikant šios direktyvos 27 straipsnio 1 dalį, nagrinėjančio nacionalinio teismo reikalaujama, kad jis užtikrintų, jog atitinkamam asmeniui būtų pranešta apie visuomenės saugumo priežasčių, kuriomis grindžiamas šis sprendimas, esmę, kai kompetentinga nacionalinė valdžios institucija šiame teisme teigia, kad atskleidimas prieštarauja valstybės saugumui.
41. Šiuo klausimu pirmiausia reikia nurodyti, jog šioje byloje neginčijama, kad kompetenciją nagrinėjamoje srityje turinti nacionalinė valdžios institucija *Secretary of State* nepranešė ZZ tikslų ir išsamių motyvų, kuriais buvo grindžiamas pagrindinėje byloje ginčijamas sprendimas neleisti atvykti į šalį, priimtas pagal Direktyvos 2004/38 27 straipsnį. Vykstant procesui SIAC, kuri pagal Jungtinės Karalystės teisės aktų įtvirtintą sistemą atlieka tokių sprendimų teisminę kontrolę, *Secretary of State* rėmėsi konfidencialia informacija, kuria grindė savo nepritarimą ZZ skundui.
42. Remiantis SIAC procedūros taisyklių 4 straipsnio 1 dalimi, ji užtikrina, kad informacija nebūtų atskleista nacionalinio saugumo interesams prieštaraujančiu būdu. Be to, pagal šių taisyklių 10 straipsnio 3 dalį, siejamą su 37 straipsnio 2 dalimi, šis teismas skiria specialų advokatą ieškovo interesams atstovauti, kai *Secretary of State* jame prašo užtikrinti informacijos, kuria remiamasi

nagrinėjant ieškinį teisme, konfidencialumą. Kaip numatyta šių taisyklių 35 straipsnyje, šis advokatas teikia pastabas per posėdžius, kuriuose ieškovas nedalyvauja, pateikia įrodymus, SIAC rašytines pastabas ir atlieka kryžminę liudytojų apklausą.

43. Pagal SIAC procedūros taisyklių 37 straipsnio 3 dalį *Secretary of State* SIAC ir specialiajam advokatui turi pateikti konfidencialios informacijos nuorašą ir pareiškimą su nurodytomis priežastimis, dėl kurių jis prieštarauja, kad šie dokumentai būtų atskleisti. Be to, pagal šio straipsnio 4 dalį *Secretary of State* taip pat turi pateikti šios konfidencialios informacijos apibūdinimą tokia forma, kokia gali būti pateikta ieškovui, ir, jei tai įmanoma padaryti, neatskleidžiant informacijos bendrajam interesui prieštaraujančiu būdu. *Secretary of State* prieštaravimą dėl šios informacijos atskleidimo ieškovui pagal minėtų taisyklių 38 straipsnį nagrinėja SIAC, o *Secretary of State* ir specialiajam advokatui suteikiama galimybė pateikti pastabas.
44. Remiantis SIAC procedūros taisyklių 36 straipsniu, specialusis advokatas negali bendrauti su ieškovu su procesu susijusiais klausimais nuo to momento, kai jam pateikta informacija, dėl kurios atskleidimo *Secretary of State* prieštaravo. Vis dėlto jis gali prašyti SIAC duoti nurodymus, leidžiančius tokį bendravimą.
45. Dėl šios nacionalinės procedūros nacionalinis teismas pateikė Teisingumo Teismui prejudicinį klausimą.
46. Direktyvos 2004/38 30 straipsnio 1 dalyje, kiek tai susiję su pagal šios direktyvos 27 straipsnio 1 dalį priimto sprendimo, kaip antai pagrindinėje byloje ginčijamas sprendimas neleisti atvykti į šalį, turiniu ir motyvais, numatyta, kad apie šį sprendimą atitinkamas asmuo informuojamas raštu taip, kad suvoktų jo turinį ir pasekmes. To paties straipsnio 2 dalyje taip pat nurodyta, kad atitinkamas asmuo turi būti tiksliai ir išsamiai informuojamas apie viešosios tvarkos, visuomenės saugumo ar sveikatos apsaugos priežastis, kuriomis buvo grindžiamas toks sprendimas, nebent tai prieštarautų valstybės saugumui.
47. Šios direktyvos 31 straipsniu valstybės narės įpareigojamos savo vidaus teisės sistemoje numatyti priemonės, būtinas užtikrinti Sąjungos piliečiams ir jų šeimos nariams galimybę pasinaudoti teisminėmis ir, kai taikytina, administracinėmis teisių gynimo procedūromis, siekiant apskųsti sprendimus, kuriais dėl viešosios tvarkos, visuomenės saugumo ar visuomenės sveikatos priežasčių ribojama jų teisė laisvai judėti ir apsigyventi valstybėse narėse (šiuo klausimu žr. 2012 m. spalio 4 d. Sprendimo *Byankov*, C-249/11, 53 punktą). Pagal to paties straipsnio 3 dalį apskundimo procedūrose turi būti išnagrinėtas sprendimo teisėtumas ir faktai bei aplinkybės, kuriais buvo grindžiama siūloma priemonė.
48. Tam, kad atitinkamas asmuo galėtų veiksmingai pasinaudoti valstybių narių įtvirtintomis apskundimo procedūromis, kompetentinga nacionalinė valdžios institucija vykstant administracinei procedūrai turi visais atvejais, kaip numatyta Direktyvos 2004/38 30 straipsnio 2 dalyje, tiksliai ir išsamiai jį informuoti apie viešosios tvarkos, visuomenės saugumo ar sveikatos apsaugos priežastis, kuriomis buvo grindžiamas atitinkamas sprendimas.
49. Tai, kad Direktyvos 2004/38 30 straipsnio 2 dalimi valstybėms narėms leidžiama apriboti atitinkamiems asmenims teikiamą informaciją dėl valstybės saugumo priežasčių, yra išimtis. Kaip išimtis iš pirmesniame punkte nurodytos taisyklės, ši nuostata turi būti aiškinama griežtai, tačiau išsaugant jos veiksmingą poveikį.
50. Atsižvelgiant būtent į šias aplinkybes reikia nustatyti, ar pagal Direktyvos 2004/38 30 straipsnio 2 dalį ir 31 straipsnį leidžiama neatskleisti tikslios ir išsamios informacijos apie pagal šios direktyvos 27 straipsnį priimto sprendimo motyvus, aiškinant šios direktyvos nuostatas taip, kad jos atitiktų iš Chartijos 47 straipsnio kylančius reikalavimus, ir, jei taip, tai kiek.

51. Šiuo klausimu reikia pabrėžti, kad užtikrinant tokį atitinkantį aiškinimą turi būti atsižvelgta į Chartijos 47 straipsniu garantuojamos pagrindinės teisės svarbą, kuri matyti iš visos šia Chartija įtvirtintos sistemos. Pirmiausia reikia atsižvelgti į tai, kad nors Chartijos 52 straipsnio 1 dalimi leidžiama apriboti joje pripažintų teisių įgyvendinimą, vis dėlto šioje nuostatoje reikalaujama, kad bet koks apribojimas pirmiausia nekeistų nagrinėjamos pagrindinės laisvės esmės, ir, be kita ko, kad laikantis proporcingumo principo bet koks apribojimas būtų galimas tik tuo atveju, jeigu jis būtinas ir tikrai atitinka Sąjungos pripažintus bendrus interesus.
52. Todėl aiškinant Direktyvos 2004/38 30 straipsnio 2 dalį ir 31 straipsnį, atsižvelgiant į Chartijos 47 straipsnį, negali būti pažeistas pirmesniame punkte apibūdintas garantuojamas apsaugos lygis.
53. Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką Chartijos 47 straipsniu garantuojama veiksminga teismo kontrolė reikalauja, kad atitinkamas asmuo galėtų sužinoti dėl jo priimto sprendimo motyvus arba perskaitęs patį sprendimą, arba jo prašymu pranešus jam šiuos motyvus, neribojant kompetentingo teismo teisės reikalauti iš atitinkamos institucijos juos pranešti (2011 m. kovo 17 d. Sprendimo *Peñarroja Fa*, C-372/09 ir C-373/09, Rink. p. I-1785, 63 punktas ir 2011 m. lapkričio 17 d. Sprendimo *Gaydarov*, C-430/10, Rink. p. I-11637, 41 punktas), kad šis asmuo galėtų kuo geresnėmis sąlygomis ginti savo teises ir susipažinęs su visa informacija nuspręsti, ar tikslinga kreiptis į kompetentingą teismą, taip pat tam, kad pastarasis galėtų visiškai vykdyti atitinkamo nacionalinio sprendimo teisėtumo kontrolę (šiuo klausimu žr. 1987 m. spalio 15 d. Sprendimo *Heylens ir kt.*, 222/86, Rink. p. 4097, 15 punktą ir 2008 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Kadi ir Al Barakaat International Foundation prieš Tarybą ir Komisiją*, C-402/05 P ir C-415/05 P, Rink. p. I-6351, 337 punktą).
54. Žinoma, galimi atvejai, kai vykstant tiek administracinei procedūrai, tiek teismo procesui, būtina neatskleisti atitinkamam asmeniui kai kurios informacijos, visų pirma dėl privalomų su valstybės saugumu susijusių priežasčių (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Kadi ir Al Barakaat International Foundation prieš Tarybą ir Komisiją* 342 punktą).
55. Kalbant apie teismo procesą, reikia priminti, kad Teisingumo Teismas jau buvo nusprendęs, kad remiantis rungimosi principu, kuris yra Chartijos 47 straipsnio įtvirtintos teisės į gynybą dalis, bylos šalims turi būti suteikta teisė susipažinti su visais teismui pateiktais dokumentais arba pastabomis, galinčiais daryti įtaką jo sprendimui, ir dėl jų pareikšti savo nuomonę (2008 m. vasario 14 d. Sprendimo *Varec*, C-450/06, Rink. p. I-581, 45 punktas; 2009 m. gruodžio 2 d. Sprendimo *Komisija prieš Airiją ir kt.*, C-89/08 P, Rink. p. I-11245, 52 punktas ir 2013 m. vasario 21 d. Sprendimo *Banif Plus Bank*, C-472/11, 30 punktas; kiek tai susiję su 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių konvencijos 6 straipsnio 1 dalimi, taip pat žr. 1993 m. birželio 23 d. Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimo *Ruiz-Mateos prieš Ispaniją*, A serija Nr. 262, § 63).
56. Pagrindinė teisė į veiksmingą teisminę gynybą pažeidžiama, jeigu teismas sprendimą grindžia faktinėmis aplinkybėmis ir dokumentais, su kuriais šalys ar viena iš jų negalėjo susipažinti ir pareikšti savo nuomonės (minėto Sprendimo *Komisija prieš Airiją ir kt.* 52 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).
57. Vis dėlto, jeigu esant išskirtinėms aplinkybėms nacionalinė valdžios institucija, remdamasi valstybės saugumo priežastimis, nesutinka tiksliai ir išsamiai informuoti atitinkamo asmens apie motyvus, kuriais grindžiamas pagal Direktyvos 2004/38 27 straipsnį priimtas sprendimas, šios valstybės narės kompetentingas teismas turi turėti ir įgyvendinti priemones bei procesines teisės normas, kurios leistų suderinti, viena vertus, teisėtus valstybės saugumo pagrindus, susijusius su informacijos, į kurią atsižvelgta priimant tokį sprendimą, pobūdžiu ir šaltiniais ir, kita vertus, būtinybę pakankamai užtikrinti teisės subjektui procesines teises, kaip antai teisę būti išklausytam ir rungimosi principą (pagal analogiją žr. minėto Sprendimo *Kadi ir Al Barakaat International Foundation prieš Tarybą ir Komisiją* 344 punktą).

58. Todėl valstybės narės turi, viena vertus, įtvirtinti tiek valstybės saugumo priežasčių, kuriomis remiasi nacionalinės valdžios institucija, buvimo ir pagrįstumo, tiek pagal Direktyvos 2004/38 27 straipsnį priimto sprendimo teisėtumo veiksmingą teisminę kontrolę ir, kita vertus, su šia kontrole susijusias priemones ir normas, kaip nurodyta ankstesniame punkte.
59. Kalbant apie Direktyvos 2004/38 31 straipsnyje numatytą pagal jos 27 straipsnį priimto sprendimo teisėtumo teisminę kontrolę, reikia nurodyti, kad valstybės narės turi priimti teisės normas, pagal kurias šio sprendimo teisėtumo kontrolę atliekantis teismas galėtų susipažinti su visais motyvais ir susijusiais įrodymais, kuriais remiantis jis buvo priimtas.
60. Kalbant apie reikalavimus, taikomus atitinkamos valstybės narės saugumo priežasčių, kuriomis remiasi nacionalinės valdžios institucija, buvimo bei pagrįstumo teisminei kontrolei, reikia pastebėti, jog svarbu, kad teismui būtų keliama pareiga patikrinti, ar šios priežastys prieštarauja tikslios ir išsamios informacijos apie motyvus, kuriais grindžiamas nagrinėjamas sprendimas, ir susijusių įrodymų atskleidimui.
61. Taigi kompetentinga nacionalinė valdžios institucija, vadovaudamasi nacionalinės procesinės teisės normomis, turi įrodyti, kad valstybės saugumas tikrai būtų pažeistas atitinkamam asmeniui atskleidus tikslią ir išsamią informaciją apie motyvus, kuriais grindžiamas pagal Direktyvos 2004/38 27 straipsnį priimtas sprendimas, ir susijusius įrodymus (pagal analogiją žr. 2009 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Komisija prieš Suomiją*, C-284/05, Rink. p. I-11705, 47 ir 49 punktus). Remiantis tuo, darytina išvada, kad nėra valstybės saugumo priežasčių, kuriomis remiasi nacionalinės valdžios institucija, buvimo bei pagrįstumo prezumpcijos.
62. Kompetentingas nacionalinis teismas turi atlikti nepriklausomą visų kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos nurodytų teisinių pagrindų bei faktų analizę ir vadovaudamasis nacionalinės procesinės teisės normomis įvertinti, ar toks atskleidimas prieštarauja valstybės saugumui.
63. Jeigu šis teismas prieina prie išvados, kad valstybės saugumui tikrai neprieštarauja tikslios ir išsamios informacijos apie motyvus, kuriais grindžiamas pagal Direktyvos 2004/38 27 straipsnį priimtas sprendimas neleisti atvykti į šalį, atskleidimas, jis kompetentingai nacionalinei valdžios institucijai suteikia galimybę atitinkamam asmeniui pranešti trūkstamus motyvus ir įrodymus. Jeigu ši institucija neleidžia jų atskleisti, teismas nagrinėja tokio sprendimo teisėtumą remdamasis tik tais motyvais ir įrodymais, kurie buvo atskleisti.
64. Atvirkščiai, jeigu paaiškėja, kad valstybės saugumui tikrai prieštarauja tokių motyvų atskleidimas atitinkamam asmeniui, atsižvelgiant į tai, kas buvo išdėstyta šio sprendimo 51, 52 ir 57 punktuose, Direktyvos 2004/38 31 straipsnio 1 dalyje numatyta pagal šios direktyvos 27 straipsnį priimto sprendimo teisėtumo teisminę kontrolę turi būti vykdoma vykstant procesui, kuriame būtų tinkamai suderinti valstybės saugumu ir teise į veiksmingą teisminę gynybą grindžiami reikalavimai ir taikomi tik būtiniausi galimi šios teisės įgyvendinimo apribojimai.
65. Taigi, pirma, atsižvelgiant į pareigą laikytis Chartijos 47 straipsnio šiame procese turi būti kiek įmanoma užtikrintas rungimosi principo laikymasis, kad atitinkamas asmuo galėtų apskusti motyvus, kuriais grindžiamas nagrinėjamas sprendimas, ir pateikti pastabų dėl susijusių įrodymų bei veiksmingai apsiginti. Visų pirma, svarbu, kad atitinkamas asmuo visais atvejais būtų informuotas apie motyvų, kuriais grindžiamas pagal Direktyvos 2004/38 27 straipsnį priimtas sprendimas neleisti atvykti į šalį, esmę, nes dėl būtinos valstybės saugumo apsaugos iš atitinkamo asmens negali būti atimta teisė būti išklausytam, dėl ko šios direktyvos 31 straipsniu jam suteikiama teisė apskusti taptų neveiksminga.
66. Antra, teisės į veiksmingą teisminę gynybą ir būtinybės užtikrinti atitinkamos valstybės narės saugumą derinimas, kuriuo grindžiama pirmesniame punkte padaryta išvada, netaikomas tokiu pat būdu įrodymams, kuriais grindžiami kompetentingame nacionaliniame teisme pateikti pagrindai. Iš tiesų tam tikrais atvejais dėl šių įrodymų atskleidimo gali būti tiesiogiai ir labai pažeistas valstybės

saugumas, nes, be kita ko, gali kilti grėsmė asmenų gyvybei, sveikatai ar laisvei arba atskleisti nacionalinių saugumo institucijų naudojami tyrimo metodai, dėl ko šioms institucijoms kiltų rimtų kliūčių ateityje atlikti užduotis arba jos net negalėtų tokių užduočių atlikti.

67. Atsižvelgdamas į tai, kompetentingas nacionalinis teismas turi įvertinti, ar ieškovo teisės į gynybą apribojimai būtent dėl neatskleistų įrodymų ir tikslios bei išsamios informacijos apie motyvus, kuriais grindžiamas pagal šį 27 straipsnį priimtas sprendimas, gali turėti įtakos konfidencialių įrodymų įrodomajai galiai, ir, jei taip, tai kiek.
68. Tokiomis aplinkybėmis kompetentingas nacionalinis teismas turi, pirma, užtikrinti, kad apie motyvų, kuriais grindžiamas nagrinėjamas sprendimas, esmę atitinkamam asmeniui būtų pranešta taip, kad būtų tinkamai užtikrintas reikiamas įrodymų konfidencialumas, ir, antra, remdamasis nacionaline teise imtis veiksmų dėl galimo šios pareigos pranešti pažeidimo.
69. Atsižvelgiant į visus pirma nurodytus argumentus, į pateiktą klausimą reikia atsakyti taip: Direktyvos 2004/38 30 straipsnio 2 dalis ir 31 straipsnis, atsižvelgiant į Chartijos 47 straipsnį, turi būti aiškinami taip, jog jais reikalaujama, kad kompetentingas nacionalinis teismas užtikrintų, kad kompetentinga nacionalinė valdžios institucija atitinkamam asmeniui neatskleistų tikslios ir išsamios informacijos apie motyvus, kuriais grindžiamas pagal šios direktyvos 27 straipsnį priimtas sprendimas, ir susijusius įrodymus tik tiek, kiek yra būtina, ir kad šiam asmeniui visais atvejais būtų pranešta apie šių motyvų esmę taip, kad būtų tinkamai užtikrintas reikiamas įrodymų konfidencialumas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

70. Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą patekusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/38/EB dėl Sąjungos piliečių ir jų šeimos narių teisės laisvai judėti ir gyventi valstybių narių teritorijoje, iš dalies keičiančios Reglamentą (EEB) Nr. 1612/68 ir panaikinančios Direktyvas 64/221/EEB, 68/360/EEB, 72/194/EEB, 73/148/EEB, 75/34/EEB, 75/35/EEB, 90/364/EEB, 90/365/EEB ir 93/96/EEB, 30 straipsnio 2 dalis ir 31 straipsnis, atsižvelgiant į Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 47 straipsnį, turi būti aiškinami taip, jog jais reikalaujama, kad kompetentingas nacionalinis teismas užtikrintų, kad kompetentinga nacionalinė valdžios institucija atitinkamam asmeniui neatskleistų tikslios ir išsamios informacijos apie motyvus, kuriais grindžiamas pagal šios direktyvos 27 straipsnį priimtas sprendimas, ir susijusius įrodymus tik tiek, kiek yra būtina, ir kad šiam asmeniui visais atvejais būtų pranešta apie šių motyvų esmę taip, kad būtų tinkamai užtikrintas reikiamas įrodymų konfidencialumas.

Parašai.